

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **DOSING – Dopravoprojekt Brno group, spol. s r. o.**, se sídlem Kounicova 13, Brno, zastoupen JUDr. Radkem Jurčíkem, advokátem se sídlem Obilní trh 312/6, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. 32673/19/5200-11432-712734, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2020, č. j. 62 Af 66/2019 - 119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (správce daně) vydal dne 3. 12. 2018 dodatečné platební výměry č. j. 4870969/18/3001-51525-712060 a č. j. 4871129/18/3001-51525-712060, kterými doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 441.940 Kč a penále ve výši 88.388 Kč, a za zdaňovací období roku 2015 ve výši 711.740 Kč a penále ve výši 142.348 Kč.

[2] Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání, která žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Dospěl totiž shodně se správcem daně k závěru, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění fakturovaného plnění (zhotovení části projektové dokumentace a fotodokumentace) svým subdodavatelem – společností MoravaGas CZ s. r. o. (dále jen „MoravaGas“). Konkrétně byly zpochybněny žalobcem uplatněné výdaje ve výši 2.326.000 Kč ve zdaňovacím období roku 2014 a ve výši 3.746.000 Kč ve zdaňovacím období

roku 2015. Tyto výdaje tak nemohly být zahrnuty do nákladů snižujících základ daně podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

[3] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Ztotožnil se tak se závěrem daňových orgánů, že žalobce neprokázal faktické uskutečnění deklarovaného plnění svým subdodavatelem MoravaGas; uskutečnění tohoto plnění plyne pouze z formálních dokladů předložených žalobcem. Krajský soud shrnul, že společnost MoravaGas provozovala čerpací stanici a jeho jednatelé a zaměstnanci podle zjištění správce daně nedisponovali autorizací ke zpracování projektové dokumentace (technických výkresů), tj. k činnosti kterou měli vykonávat jako subdodávky pro žalobce. Z technických výkresů a fotodokumentace založených ve správním spisu ani nijak neplyne, že by se tato společnost na jejich tvorbě jakkoliv podílela. Žalobce ani jeho subdodavatel nepředložili důkazy (kupříkladu v podobě předávacích protokolů či vzájemné písemné komunikace), ze kterých by vyplývala jejich průběžná spolupráce. Nadto podle smluv uzavřených mezi objednatelem – kupříkladu Ředitelstvím silnic a dálnic – a žalobcem nemohl žalobce využívat služeb subdodavatelů bez souhlasu objednatele. Přitom ani z vyjádření jednotlivých organizačních složek Ředitelství silnic a dálnic není zřejmé, že by byly evidovány žádosti žalobce o zpracování projektové dokumentace (její části) prostřednictvím subdodavatele.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[5] Krajský soud se nesprávně ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel neprokázal faktickou realizaci fakturovaného plnění (zhotovení části projektové dokumentace) svým subdodavatelem. Stěžovatel zdůraznil, že plnění proběhlo, bylo řádně vyfakturováno a zdaněno obchodními partnery stěžovatele. Vystává otázka, jak má stěžovatel prokázat faktické přijetí deklarovaného plnění od jeho subdodavatele, pokud žalovaný (a ani krajský soud) neuznal skutečnost, že finanční částka byla řádně fakturována, k uvedenému existovala smlouva a subdodavatel plnění řádně zdanil. Finanční správa a krajský soud zpochybnily toliko skutečnost, že plnění poskytl subdodavatel. Krajský soud však veškeré argumenty, na základě kterých pojala finanční správa pochybnosti o poskytnutí předmětného plnění (oprávnění – autorizace k provedení díla, nezbytnost souhlasu investora, přiměřenost nákladů), označil jako ty, které nebyly významné a které správní (finanční) orgány nezhodnotily správně, přesto setrval na názoru o pochybnostech o poskytnutí plnění. Mimo zmíněných dokladů, které jsou součástí správního spisu, tedy stěžovatel ještě předložil všechny výkresy, které v návrhové formě byly subdodavatelem zpracovány. Žalovaný podle stěžovatele požadoval takový způsob prokázání plnění, kterému není možné reálně vyhovět.

[6] Správní orgány a krajský soud tak dle stěžovatele nesprávně vyložily § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[7] Podle stěžovatele došlo v posuzované věci k porušení zásady dvojího zdanění (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2007, č. j. 9 Afs 16/2007 – 87, č. 1221/2007 Sb. NSS.), kterou je nutno respektovat nejen v případě, kdy platná právní úprava umožňuje zdanit jeden a tentýž příjem u dvou daňových subjektů, ale i v případě, kdy se jedná o dvojí zdanění jednoho a téhož příjmu u jednoho a téhož daňového subjektu.

[8] Stěžovatel rovněž zdůraznil, že působí a funguje na trhu několik desítek let a neměl dosud žádné problémy s placením daní a finanční správou. Předmětný právní vztah mezi ním a subdodavatelem je v souladu s běžnou obchodní praxí dle obchodních předpisů mezi oběma subjekty. Žalovaný ani krajský soud se však danou obchodní praxí nezabývali.

[9] Krajský soud dále v napadeném rozhodnutí pochybil, když na str. 2 napadeného rozsudku v čl. II. odst. 3 uvedl, že ve věci proběhlo jednání, ačkoliv ve skutečnosti neproběhlo a krajský soud rozhodl od „stolu“.

[10] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku shledal stěžovatel v tom, že se soud řádně nevypořádal se všemi žalobními argumenty žalovaného (pozn. NSS: správně žalobce). Stěžovatel navrhl provést důkazy správním a soudním spisem, výslechy subdodavatelů a jimi vyhotovenými výkresy.

[11] Dne 26. 12. 2020 podal stěžovatel v pořadí druhý návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (o jeho prvním návrhu rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 12. 2020, č. j. 1 Afs 450/2020 -47, tak, že kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal).

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se plně ztotožnil, a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Stěžovatel nedoložil ani neprokázal, že deklarovaná plnění fakticky provedla společnost MoravaGas, tj. jeho subdodavatel, a to v tvrzeném rozsahu a čase. Žalovaný jak v žalobou napadeném rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě (odst. [18] až [35]) podrobně uvedl jednotlivé skutečnosti, na základě kterých k tomuto závěru dospěl; na tyto argumenty nyní ve stručnosti odkázal. Odmítl přitom tvrzení stěžovatele, že požaduje takový způsob prokázání plnění, který není možné reálně splnit.

[14] Žalovanému dále není zřejmé, jak v daném případě mohlo dojít k porušení principu zákazu dvojího zdanění. Nadto se jedná o nové tvrzení, a tedy dle § 104 odst. 4 s. ř. s. o nepřípustnou kasační námitku.

[15] Stěžovatel nesprávně uvedl, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali tvrzenou obchodní praxí představující vztah mezi stěžovatelem a jeho subdodavatelem. Žalovaný v této souvislosti ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení ohledně běžné obchodní praxe je v posuzované věci irelevantní, neboť nebylo předmětem řízení.

[16] Žalovanému rovněž není jasné, jak stěžovatel dospěl k tomu, že krajský soud učinil závěr o nevýznamnosti argumentů, na základě nichž pojala finanční správa pochybnosti o poskytnutí předmětného plnění. Uvedené z napadeného rozsudku nevyplývá; krajský soud dal naopak argumentům žalovaného za pravdu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů platí, že „výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně se odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy“. Je to tedy nepochybně poplatník, resp. daňový subjekt, kdo prokazuje existenci a výši výdajů snižujících základ daně (daňově účinných výdajů). Pokud jde o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, je dle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání (daňovém tvrzení nebo dalších podáních), nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu v této souvislosti vyplývá, že daňový subjekt primárně prokazuje svá tvrzení především vlastním účetnictvím (daňovou evidencí) a jinými povinnými záznamy (srov. např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Nicméně existence (byť i formálně bezvadných) účetních dokladů, tj. např. pokladničních dokladů či faktur, sama o sobě ještě zpravidla neprokazuje, že operace, která je jejich předmětem, se uskutečnila způsobem deklarovaným na těchto dokladech (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, či ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99).

[20] Správce daně může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti dokladů zachycených v účetnictví (evidenci), či jiných povinných záznamů; v tomto ohledu jej tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Jestliže správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví (evidence) ve vztahu ke spornému případu, případně aby svá tvrzení korigoval, a tak pochybnosti správce daně věrohodně vyvrátil. Daňový subjekt bude prokazovat tyto skutečnosti zpravidla jinými důkazními prostředky, které *de facto* nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví, resp. evidenci (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124, nebo ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS).

[21] V posuzované věci je předmětem sporu otázka, zda stěžovatel v daňovém řízení prokázal faktické uskutečnění deklarovaných plnění svým subdodavatelem – společností MoravaGas. Tato otázka je rozhodná pro posouzení toho, zda výdaje stěžovatele vynaložené na toto plnění měly být považovány za daňově účinné výdaje (náklady) podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[22] Ze správního spisu je patrné, že stěžovatel existenci těchto výdajů doložil fakturami přijatými od společnosti MoravaGas, kterými bylo fakturováno vypracování technických výkresů na jednotlivé stavební akce, v jednom případě byly fakturovány fotopráce 67 mostních objektů. Správce daně zahájil u stěžovatele dne 12. 12. 2016 daňovou kontrolu, v průběhu které byl stěžovatel vyzván k prokázání oprávněnosti uvedených daňově uznatelných výdajů. Správce daně přitom ve výzvě podrobně specifikoval důvody, jež založily jeho pochybnosti o faktickém uskutečnění deklarovaných plnění. Bylo tedy na stěžovateli, aby tyto pochybnosti správce daně vyvrátil. Stěžovatel v reakci na výzvu uvedl, že služby od subdodavatele objednával osobně; zadávací požadavky, kritéria a parametry sděloval a předával na technických poradách, vstupní data předával v elektronické podobě (na flash disku). Subdodavatel měl práce provádět prostřednictvím jednatelů P. N. a S. Č. a dalších nespécifikovaných osob. Stěžovatel rovněž správci daně poskytl rozpis celkového objemu zakázek. Jako důkazní prostředky stěžovatel předložil smlouvy o dílo sjednané s odběrateli zhotovených zakázek, jejichž součástí byly subdodávky pořízené od společnosti MoravaGas. Správce daně pak prověřoval faktické uskutečnění sporných subdodávek u subdodavatele stěžovatele a jeho obchodních partnerů (objednatelů služeb, na nichž se subdodávkami měla podílet společnost MoravaGas). Správci

daně však přetrvaly pochybnosti o skutečném provedení přijatých plnění, a proto dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo v tomto ohledu unést důkazní břemeno, a nepovedlo se mu tak prokázat oprávněnost sporných výdajů jako výdajů daňově účinných.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že sporné plnění bylo řádně fakturováno, existovala k němu smlouva a subdodavatel plnění řádně zdanil. Jak však soud uvedl výše (bod [19] a [20]), ani existence formálně bezvadných účetních dokladů (či smluv), nemusí sama o sobě prokazovat, že zachycená operace skutečně proběhla. Správce daně přitom předestřel takové pochybnosti o uskutečnění deklarovaných plnění, které se stěžovateli nepodařilo přesvědčivě vyvrátit.

[24] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by krajský soud v napadeném rozsudku veškeré argumenty, na základě nichž správce daně pojal pochybnosti o poskytnutí předmětného plnění (konkrétně stěžovatel zmínil: oprávnění – autorizace k provedení díla, nezbytnost souhlasu investora, přiměřenost nákladů), označil za nevýznamné a správními orgány nesprávně vyhodnocené. Stěžovatel tak napadený rozsudek nesprávně vyložil, pokud se domnívá, že krajský soud nedostatečně vysvětlil, z jakého důvodu považoval pochybnosti daňových orgánů o poskytnutí plnění subdodavatelem stěžovatele za oprávněné.

[25] Krajský soud sice dal stěžovateli za pravdu v tom, že na zpracování projektů se teoreticky mohly podílet i osoby bez příslušné autorizace (jako například studenti v rámci praktické stáže či brigády), v posuzovaném případě však absence příslušné autorizace u subdodavatele stěžovatele vzbuzovala jednu z pochybností o faktickém uskutečnění stěžovatelem uhrazeného plnění. Soud dále uznal, že správce daně nedisponoval pravomocí interpretovat obsah soukromoprávních ujednání ve smlouvách uzavřených mezi stěžovatelem a objednateli, podle nichž stěžovatel nemohl využívat služeb subdodavatelů bez souhlasu objednatele. Plnění ze strany subdodavatele stěžovatele bezesporu mohlo být poskytnuto i v rozporu s těmito smluvními ujednáními, avšak skutečnost, že z vyjádření objednatele Ředitelství silnic a dálnic nevyplývalo, že by evidoval žádosti stěžovatele o zpracování služeb prostřednictvím subdodavatele, opět nasvědčuje tomu, že se stěžovatelem deklarované plnění od subdodavatele neuskutečnilo. Krajský soud se rovněž vyjádřil ke skutečnosti, že stěžovatel prokázal přiměřenost vynaložených nákladů na plnění poskytnuté společností MoravaGas. Uvedl přitom, že samotná přiměřenost nákladů skutečné provedení plnění (s ohledem na pochybnosti předestřené správcem daně) neprokazuje.

[26] Krajský soud se přitom zabýval i dalšími pochybnostmi daňových orgánů ohledně uskutečnění stěžovatelem deklarovaných plnění, přičemž dospěl k závěru, že tyto pochybnosti byly zcela oprávněné a stěžovateli se nepodařilo je věrohodně vyvrátit. Krajský soud například zdůraznil, že subdodavatel stěžovatele nebyl nijak zmíněn na projektové dokumentaci či mostní fotodokumentaci pro objednatele Ředitelství silnic a dálnic, na níž se měl prostřednictvím subdodávky podílet. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že v případech, kdy jako subdodavatel vystupoval v projektech zpracovávaných jinou společností pro Ředitelství silnic a dálnic stěžovatel, byla jeho firma i jeho pracovníci na finálních projektech uvedeni. I tato skutečnost tak vzbuzuje další pochybnost, zda k uskutečnění subdodávek od společnosti MoravaGas opravdu došlo. Ze stěžovatelem a jeho subdodavatelem předložených faktur a smluv navíc bylo patrné, že se mělo jednat o vzájemnou dlouhodobou spolupráci, přesto stěžovatel (ani subdodavatel) nepředložil jediný doklad prokazující předání podkladů pro zpracování subdodávek či převzetí zhotovených částí projektů, a to například ve formě předávacích protokolů.

[27] Stěžovatel až v řízení o kasační stížnosti předložil vytištěné technické výkresy, které pro něj měl subdodavatel vyhotovit, včetně příslušných předávacích protokolů. K tomu Nejvyšší

správní soud uvádí, že je na daňovém subjektu (stěžovateli), aby koncentroval veškeré důkazy k prokázání svých tvrzení (či vyvrácení pochybností správce daně) již v daňovém řízení. Stěžovateli přitom nic nebránilo v tom, aby tyto důkazní prostředky (alespoň předávací protokoly) předložil již v průběhu daňové kontroly. Stěžovatel tak ovšem neučinil a nedoložil je dokonce ani v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že zcela odporuje zásadě subsidiarity správního soudnictví, aby daňový subjekt přenášel těžiště dokazování v důsledku své předchozí procesní pasivity až do řízení před správním soudem. Pokud navíc stěžovatel předložil uvedené důkazy až nyní, zcela to snižuje jejich věrohodnost. Předložení samotných technických výkresů nadto uskutečnění plnění jeho subdodavatelem nijak neprokazuje. O uskutečnění plnění by sice mohly svědčit předávací protokoly podepsané zástupci stěžovatele a subdodavatele, nicméně pokud je stěžovatel doložil až nyní, poté, co krajský soud vyslovil, že právě takové doklady by mohly pochybnosti správce daně rozptýlit, vyvstávají Nejvyššímu správnímu soudu významné pochyby ohledně jejich věrohodnosti. Příslušné předávací protokoly přitom nepředložila ani společnost MoravaGas, u které správce daně prověřoval stěžovatelova tvrzení. Tato společnost správci daně pouze dodala faktury a smlouvy o dílo v elektronické podobě; zástupce této společnosti uvedl, že veškerá plnění byla poskytnuta v souladu se smlouvou o dílo, technické výkresy byly předány v elektronické podobě; konkrétní práce provedla společnost prostřednictvím osob S. Č., P. N., Ing. R. S. a Ing. M. Č.. Ani tato společnost tedy nijak konkrétněji nedoložila faktickou spolupráci na deklarovaném plnění se stěžovatelem.

[28] Kasační soud se proto přiklonil k závěru krajského soudu, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně faktického uskutečnění deklarovaného plnění jeho subdodavatelem. Stěžovatel ostatně tyto pochybnosti v kasační stížnosti ani nijak konkrétně nerozporoval, jeho tvrzení zůstala pouze ve zcela obecné rovině. Stěžovatel přitom mohl již v daňovém řízení svá tvrzení prokázat např. právě předložením předávacích protokolů či e-mailové komunikace se svým subdodavatelem a podobně. Není tedy pravdou, že by žalovaný po stěžovateli požadoval takový způsob prokázání skutečností, jemuž není možné vyhovět.

[29] Pokud stěžovatel tvrdí, že se krajský soud ani žalovaný nijak nezabývali obchodní praxí mezi ním a jeho subdodavatelem, Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak se měli touto otázkou podrobněji zabývat. Stěžovatel tuto obchodní praxi nijak konkrétněji nedoložil, ani nevysvětlil, jaké skutečnosti z ní měl krajský soud či žalovaný dovodit.

[30] Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by daňové orgány i krajský soud nesprávně vyložily a aplikovaly § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů na jeho případ. Stejně tak soud nedovodil ani porušení stěžovatelem obecně namítané zásady zákazu dvojího zdanění. Na uvedených závěrech přitom nic nemůže změnit skutečnost, že stěžovatel působí na trhu řadu let a doposud neměl s placením daní a daňovou správou žádné problémy.

[31] Napadený rozsudek rovněž splňuje kritéria přezkoumatelnosti; krajský soud se dostatečně vypořádal s podstatou žalobní argumentace a vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou.

[32] Shodně se stěžovatelem však Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud pochybil v tom, že v rekapitulační části svého rozsudku (na str. 2 v bodě [3]) uvedl, že ve věci proběhlo jednání. Dle Nejvyššího správního soudu se však jedná o zjevný omyl, neboť dále v části „Posouzení věci“ (bod [6] rozsudku) krajský soud konstatoval, že ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel s ohledem na aktuální celospolečenskou situaci související s šířením koronaviru COVID-19 s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil. Ze spisu krajského soudu je přitom zřejmé, že stěžovatel skutečně z uvedeného důvodu vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (viz č. l. 110). Uvedené pochybení (zřejmý omyl soudu

uvedený v rekapitulační části rozsudku) tedy zcela jistě nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozsudku.

[33] O druhém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl o věci samé, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu